

Den tid, då du var sökt

Då Kristus för sista gången intågade i Jerusalem och från Oljeberget fick se staden, grät han över den och uttalade ännu en gång den rättfärdiga dom, som vilade över den sköna staden; och nu förklarade han orsaken till denna dom med de orden: »Därför att du icke kände den tid, då du var sökt» (Luk. 19: 44).

Märk, han säger icke: Därför att du utgjutit så mycket rättfärdigt blod; därför att dina blodröda synder så oavslåtligen ropa till höjden om hämnd över dig – nej han säger så: »Därför att du icke kände den tid, då du var sökt. »För alla synder och blodsskulder hade Jerusalem en riklig försoning; »dess skuld var försonad, och det får dubbelt igen av Herrens hand för alla sina syndastraff» (Jes. 40: 2). Hade dess barn känt sin besökelsestid, förödmjukat sig under Guds mäktiga hand och hyllat Sonen, så hade allt varit väl och saligt; men det var deras nådeförakt, som blev deras fördömmelse. Detta är det första vi här märka. Men det andra är ännu betänkligare.

Vi se nämligen också, att det är en viss tid, varpå en så häpnadsväckande stor vikt ligger – »den tid, då du var sökt». Kunde icke Jerusalem ännu när som helst omvända sig? Nej, här ser jag annat. Här står: »Den tid, då du var sökt. »Således var det andra tider, då det icke var sökt. Detta är just förhållandet med varje ort och varje själ. Då den sista ropande rösten tystnade, då den sista aposteln utgick igenom Jerusalems stadspört, då var det slut med det folkets frälsningsdag, då var »åteln» färdig att ätas av örnarna. Kristus säger uttryckligt: »Ingen kan komma till mig, utan att Fadern, som har sänt mig, drager honom. »Då Faderns dragande upphör, då är det slut med din dag, som Kristus också kallade besökelsens tid, sägande: »O, att ock du visste, och det i denna dag, vad din frid tillhör!»

Varje människa är av naturen andligen död. Det djupa ordet om syndafallet: »döden dö», har så genomträngt allt kött, att människan ligger där för evigt såsom ett dött och förruttnande lik, om icke Guds egen levande Ande kommer ned i det jordstoftet igen, börjar röra och väcka det till liv igen. Sker icke detta, så förbliver människan evigt död. Så litet som en lekamligt död kan göra sig själv levande, lika omöjligt kan en andligt död uppstå till liv utan Guds Ande. Hellre må du vänta solljus förutan sol, än andligt liv förutan Anden. Härav kommer, att ingen kan omvända sig när som helst, ingen kommer till Jesus, om icke Fadern med sin Ande drager honom. Och härav kommer, att det är en så häpnadsväckande viktig tid, »den tid, då du är sökt». Det är den tiden, du avgör ditt eviga väl eller ve.

O, att människor kunde förstå och besinna detta, att det icke är alla tider lika viktigt, huru de förhålla sig. Icke äro alla tidpunkter i din historia av lika vikt. Det är långa tider, då varken Gud eller någon förståndig människa väntar, att du skall omvända dig – nämligen de tider, då du icke är sökt. Det är då Herren kallar, som omvändelsen måste ske, eller ock aldrig. När Guds Ande lämnar dig, så ligger du där, död, förblindad, förstockad. Gud är den eviga kärleken, Gud vill ingen syndares död – han söker dig, rör dig med sin Ande och vill draga dig till Jesus; men han är ock rättfärdigheten, låter icke gäcka sig, utan kan ock taga den helige Ande ifrån dig. Det är därför i »besökelsens tid», som ditt eviga öde avgöres.

Så säger Kristus: När bjudningen till det stora gästabudet utgick, och de bjudna försummade det och icke ville komma, då, säger Kristus, då blev husbonden vred och fällde den domen: »Ingen av de män, som voro bjudna skall smaka min måltid» (Luk. 14). Märk, då föll domen, nämligen när de blevo bjudna och icke kommo. Detta har samma mening, som det Kristus här säger: »Därför att du icke kände den tid, då du var sökt.»

Du, som läser detta, kanske det just nu är den tiden, då du är sökt. Eller huru sker det, att du »blir sökt»? Huru sker denna bjudning till nådens gästabud? Svar: Stundom besöker Gud ett helt land, en stad eller en församling, såsom Jerusalem och judafolket besöktes genom Kristi ankomst i köttet och eljest ofta, då en profet trädde upp, såsom en ropande röst i öknen. Så sker det ock ännu. Då i ett land, en stad, en församling uti lång tid endast ett stelt formväsande ägt rum med gudstjänst och ceremonier, likasom i Jerusalem, och däremot uti folkets sinnen allt varit dött och stilla, men där uppstår på en gång väckelser, och trogna lärare börja att ropa i den öknen: »Gören bättring, ty himmelriket är nära!» – då är det den stadens, det folkets besökelsestid, och då bliva dess barn allmänt påstödda av den trofaste Anden.

Men eljest, när icke en allmän besökelsestid inträffar, så söker dock den trofaste Anden enskilda själar, då han genom ordets röst talar till deras hjärtan och manar dem till bättring. Uti ett kristligt land finnes väl knappt en enda människa, som icke någon tid förnimmer ett Guds Andes besök och klappande på sitt hjärta – åtminstone i ungdomsåren, då hon nyligen brutit det saliga förbundet med Gud och begivit sig bort till syndens och fåfångans främmande land, men ännu icke hunnit så långt, att icke några röster från fadershuset förnimmas.

Men även sedan går den gode herden efter de bortlupna fåren på deras villostigar. Eller vad säger *du*, som detta läser? Har du icke erfarit något hult klappande på ditt hjärtas dörr av vännen, som har din själ kär? Har du icke förnummit en röst i ditt inre, som varit av en hög och helig Ande, såsom en röst från ett högre hemland – en röst, som talat för ditt eviga bästa, som manat dig till bättring och varnat dig för den eviga döden? Då du var ensam, eller då du hörde Guds ord, eller då du gick till Herrens altare, förnam du icke den invärtes ropande rösten om bättring, försoning med Gud, om synd och om nåd?

Andens kallelse till bättring sker stundom i en sträng, bekymrande ton, såsom konungens och domarens: »Gör räkenskap! Kom, låtom oss gå till rätta med varandra! » (Luk. 16: 18; Jes. 1). När Brudgummens vän ville bereda väg för honom, satte han yxan till roten av trädet och ropade: »Bären sådan frukt, som tillhör bättringen! Vart och ett träd, som icke bär god frukt, varder avhugget och kastat i elden. »När Kristus talade till den lagkloke, förehöll han honom endast lagens bud och med Nikodemus började han med den bekymrande tillsägelsen: »Du kan icke se Guds rike, utan att du varder född på nytt.

Inför Felix talade Paulus om »rättfärdighet, kyskhet och den tillkommande domen», och Felix blev förskräckt. Till judarna sade Petrus, att de hade korsfäst härlighetens Herre och de fingo ett styng uti sina hjärtan. Stundom sker åter kallelsen i den ljuvliga bröllopsbjudningens ton, då det heter: »Kommen, allt är nu redo! Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder, och I skolen finna ro till edra själar. Anden och bruden säga: Kom! Och den som törstar, han komme, och den som vill, han tage livets vatten för intet» o. s. v.

Guds Ande talar, efter som åhörarna äro. De rika, starka, självbelåtna bekymrar han. De fattigas själar och grova syndare som gå med en hemlig självfördömelse tillbjuder han blott nåd. En nåd som de aldrig kunnat vänta och smälter så deras hjärtan. Men Guds Ande brukar ock allehanda medel att bringa dessa kallande röster till människornas hjärtan: här slår han dem med olyckor, sorger, sjukdomar – för att bringa en förlorad son till besinning, blev en stor hungersnöd i det landet, och han begynte lida brist; då besinnade han sig och tänkte på fadershuset. Där sänder han en vän, som ur ett varmt hjärtas fullhet talar till dig kärlekens tungomål. Här låter han ett hastigt dödsfall ställa för ditt öga en hemlighetsfull hand som skriver på väggen sitt: »Mene, mene (Dan 5)» etc. eller detta: »Beställ om ditt hus, ty du måste dö! »Där låter han en kraftig väckelse i ditt grannskap ställa för dina ögon den sanningen att det finnes dock ett Guds rike på jorden. Det finnes dock något som Kristus kallat *nyfödelse*.

– O, Guds trofaste Ande, den underlige, mest okände vännen! Så går han omkring i denna världens mörker och klappar på människornas hjärtan; han går omkring i husen och i kyrkbänkarna, vid altarrunden och vid sjuksängarna, ja, på vägar och gården, där du går allena; och han viskar till din själ: Var är du? Vart går du? Vart leder din väg? Är du förlikt med ditt livs Gud? Blir du salig, om du nu dör? Eller känner I icke Anden?

Har du icke förnummit dessa allvarliga maningar till bättring, omvändelse, förlikning med Gud? Dessa sunda och allvarliga tankar i lugnare besinningsstunder, då det hetat i ditt inre: Huru skall det gå med din själ? Du har visserligen syndat mot den helige Guden! Det behöves visst en bättring, en hjärtats förändring, för att ingå i Guds rike! Och när skall detta ske? Tiden flyr, och det ena året går som det andra, den ena månaden och sabbaten som den andra, och det blir ingen förändring med dig, det är alltid hinder och förströelser.

O, huru skall det gå, var skall du stanna? Skall du ställas på Domarens högra sida, när han kommer, eller få ditt rum ibland de osaliga på den vänstra? Se, sådana sunda tankar äro alltid Guds Andes klappningar på ditt hjärta. Eller kanske du förnummit den ljuvliga bröllopsbjudningens röst, som givit dig intryck av Guds ousägliga kärlek, i Kristus, eller av den översvinneliga saligheten att vara förlikt med Gud, då han talar till ditt inre sålunda: »Giv mig, mitt barn, ditt hjärta! Se, jag står för dörren och klappar! Kom igen, jag vill förlåta dig allt! Jag har ännu icke förgätit eller glömt dig, jag håller dig ännu kär, jag tänker ännu på dig med fridens tankar; din ofärd är min sorg, din frälsning min glädje. Varför flyr du din vän, som köpt dig med sitt blod? Jag minns ännu den tiden då jag för dig var träl, Jag minns ännu den dagen, jag köpte din själ; De såren jag bär, därom vittna.»

Detta är vännens egentliga röst. Har du icke förnummit den, så att det hetat i ditt inre: »Se, himmelens och jordens Gud har likväl ännu ett fadershjärta, bär ännu en innerlig kärlek till dig; du är dock ännu en av hans återlösta; vill du blott vända dig till honom, så vill han ännu skänka dig den eviga härlighetens krona, vill ännu förlåta dig alla synder och göra dig till sitt barn och arvinge? O, jag vill stå upp och gå till min Fader, bekänna mina synder och bedja om hans förbarmande. »Ännu en gång sagt: Alla sådana heliga röster och goda tankar äro intet annat än Guds Andes klappningar på hjärtat, varom Kristus uttryckligen säger: »Se, jag står vid dörren och klappar; om någon upplåter dörren, skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom, och han med mig.»

Det är högst olyckligt, när människan icke förstår, att det är hennes själs vän, att det är Guds Ande, som besöker henne och klappar på hennes hjärta; ty då kan hon lätt förakta, bedröva och bortdriva Anden. Betänk därför djupt den sanningen, »att de goda röster och tankar, som mana till bättring, alltid måste vara av en annan Ande, än de, som strida däremot».

Du känner ju hos dig även ett motstånd, en motvilja mot det andliga och heliga; denna motvilja är din egen natur; köttet, djävulen och världen strida alltid emot Guds Ande; i kött och blod finnes ingen böjelse till Gud och en sann bättring; därav kan du själv förstå, att de goda och heliga röster, som mana därtill, måste vara av Gud Ande. Tag här en liknelse: När du vet, att det är trädens natur att stå stilla, när inget rör dem, men du får se, att träden börja röra och böja sig, då likväl ingen synlig varelse vidrör dem, så säger du genast, det är vinden, det är blåst. Och likväl ser du icke själva vinden. Så är det ock med Guds Ande.

Han kom fordom i synliga gestalter, såsom en duva över Herren och i eldstungor över apostlarna, och såsom ett »häftigt väder, som uppfyllde hela huset, där de sutto». Nu kommer han osynlig, men har dock samma verkan i människornas själar, giver dem ännu samma »styng i deras hjärtan», att de nu, såsom då, fråga: »Vad skola vi göra, att vi må ärva evigt liv?»

Det är av sådana verkningar, du ännu skall igenkänna samme Ande och veta, att han ännu går omkring och verkar på jorden, kallar och väcker till bättring och frälsning. Och betänk sedan, huru olyckligt det vore, om du skulle emotstå, bedröva och bortdriva den trofaste Anden. Aposteln säger: »Bedröven icke Guds helige Ande! » – Tänk! Att hava emottagit ett enskilt besök av den höga gästen, men vända honom ryggen, förakta hans hulda maningar och därmed bedröva och bortdriva honom, visst vore detta förskräckligt! Då skulle det ordet sannas: »Ve över dem, när jag viker ifrån dem! » – därifrån Gud oss nådigt bevare!

Men huru sker det, att man bedrövar och bortdriver Guds helige Ande? I korthet sagt sker det genom allt slags olydnad emot den helige Ande. Han vill något, han manar till något; när du icke häruti vill lyda honom, då bedrövar och bortdriver du honom. Han vill verka syndakänsla, ånger, omsorg om bättring och förlikning med Gud; när du vänder dig bort från dessa viktiga föremål, icke aktar på hans röst, utan förströr de heliga intryck, han verkar. Icke söker att med ordet underhålla och föröka dem, icke fruktar att förlora dem, icke suckar till Gud om deras förökande, då föraktar och utsläcker du Anden.

Han angriper och straffar någon synd hos dig och bjuder dig övergiva den; när du då icke vill lyda honom, utan ännu vill hylla och behålla din synd, då bedrövar du Guds helige Ande. Ja, även när du väl vill övergiva synden, men icke *nu strax*; när du vill omvända dig till Herren, men *icke ännu*, så är detta en falskhet i din ande, ett föraktande av »*den tiden*, då du är sökt», som kan göra, att Guds Ande måste lämna dig.

Ja, även när du vill omvända och förbättra dig, men icke vill höra Herrens röst och följa den väg, han föreskrivit, nämligen att du skall såsom en förtappad syndare »först fly till Kristus, be om nåd, då det mot synden sedan blir råd» – först födas och sedan vandra; först tro och fröjdas och sedan få starkhet i Herren – när du icke vill höra detta Guds viljas råd, utan strider emot utkorelsen, då bedrövar du hans helige Ande, såsom framgår av Rom. 9:e och 10:e kap.

Och slutligen, när du väl vill följa detta Herrens råd och i en sann nådens ordning bättra dig, tro och övergiva synden, men *icke vill bruka de medel*, som Gud därtill givit oss, nämligen *hans heliga ord*, icke vill använda lediga stunder att läsa, höra och betrakta det, då »frestar du Gud och utsläcker Anden». Märk väl denna sista punkt: Du vill bättra och omvända dig, men endast med eget arbete på ditt hjärta; du beder om Andens nåd och hjälp därtill, men brukar icke Andens medel – på det sättet skall du aldrig få vad du begär; Gud har aldrig lovat det. Nej, Gud har givit oss sitt *ord*, där vill han möta oss, däri vill han bo och verka, men icke utan ordet.

Att hava tillgång till ordet, till kristliga lärare eller trosbröders umgänge m.m. men förakta dessa nådens medel och dock begära nåd till bättring och tro, det är att *fresta Herren* – likasom om någon begärde, att Gud skulle underhålla hans lekamliga liv, men icke ville äta vad Gud därtill givit oss; han finge väl länge vänta på det underverket och »önska, till dess han dör», såsom skriften säger om den late. Så går det ock den, vilken vill hava Andens verk i själen, men icke brukar Andens medel. Att du är syndig och svag, icke kan göra allt vad Anden yrkar, det skall icke bortdriva honom, det skall han själv hjälpa. Det är skrymteri och uppsåtlig olydnad, som bortdriver Anden.

Men det är icke blott under besökelsens tider, eller då Guds Ande börjar sitt verk i själen, som man kan bedröva honom; nej, även kristna, som redan blivit »delaktiga av den helige Ande», äro ännu alltid i samma fara. Det var just till de trogna i Efesus, som redan voro »beseglade med den helige Ande», aposteln skrev det ordet: »Bedröven icke den helige Ande» (Ef. 4: 30). Och vad var det, som kunde bedröva Guds Ande?

De nästföregående orden äro: »Intet dåligt tal gånge ut av eder mun; utan det, som är nyttigt till uppbyggelse, att det må vara dem tacknämligt, som höra det. »Känner icke ett Guds barn ofta, huru det blott genom fåfängligt eller onyttigt tal bedrövat den heliga gäst, som bor uti dess hjärta?

Då jag är »Guds Andes tempel och den helige Ande bor uti mig» (1 Kor. 6), skulle jag icke då använda varje stund till något nyttigt och heligt? Jag kan med några hälsosamma ord verka utsägligt mycket gott på mina medmänniskor, jag kan inlägga ett frö till evinnerligt liv i deras hjärtan; när Gud förlänat mig en så underbar gåva, skulle jag icke varje stund använda den till odödliga själars eviga bästa? När jag icke gör detta, utan i dess ställe talar många fåfängliga ord, då bedrövar jag Guds Ande, som bor i mig. Sådant menar aposteln.

När nu Guds Ande kan bedrövas med det, som synes oss så ringa, huru mycket mer genom det, som är ännu mer uppenbart syndigt, såsom det som aposteln strax efteråt nämner: »All bitterhet och häftighet och vrede och rop och hädelse»; eller t.ex. de grova synder, för vilka aposteln varnar i 1 Kor. 6, med vilka man »syndar mot sin egen kropp», då han tillägger: »Veten I icke, att eder kropp är ett den helige Andes tempel, vilken bor i eder, och som I haven av Gud, och att I icke ären edra egna?»

Korteligen: *all synd* bedrövar Guds helige Ande, även den dolda i ditt hjärta, såsom högmodiga tankar, onda begärelser, avund, falskhet m.m. Men här blir nödigt att märka, att det är endast då, när man så avfaller *invärtes*, att man ock *ursäktar* och *hyllar* synden, som Guds Ande bortdrives. Där man själv straffar sin synd, lider, kämpar, suckar och beder emot henne, där är Anden såsom en läkare i ett sjukhus, varest han väl på alla sidor är omgiven av sjukdomar, krämpor, sår och jämmer, men befinner sig likväl just på sitt rätta ställe, där han har sin egentliga verkningskrets.

Därför kan Guds Ande mycket väl bo i en syndares hjärta, där det ännu är fullt med sjukdom, orenlighet, sår och etterbölder, jämmer och suckan. Vore det icke så; skulle icke en enda kristen behålla Guds Ande en dag. Men vad som bortdriver Anden, det förklarar Herren själv, då han säger: »De låta icke min Ande straffa sig» (1 Mos. 6: 3). Se, här är huvudpunkten. När en människa icke låter Guds Ande straffa sig, utan hyllar, ursäktar och försvarar sitt onda – det är detta, som så »bedrövar och förbittrar hans helige Ande», att han måste fly ifrån henne. »De låta icke min Ande straffa sig.»

Detta sker icke blott då, när man uppenbarligen står emot ordets bestraffningar och säger: jag bryr mig icke därom, utan ock, när man kröker och vrider sig undan ordet och icke vill förstå det, såsom det lyder, då det angriper skötesynden; när man i ordet icke söker efter medel att undkomma sin synd, utan söker efter något stöd för dess bibehållande – när man således icke tänker att övergiva eller undkomma synden, utan ämnar att förbli i henne – detta heter att icke låta Guds Ande straffa sig.

Likaså när tråldomsanden vill intaga hjärtat; om man då icke vill låta evangelii ord om nåden i Kristus råda, utan envist följer förnuftet och känslan och gör oupphörliga invändningar mot evangelium, emot den barmhärtige Frälsaren, som ännu tillbjuder nåd – då bedrövar och förbittrar man hans helige Ande. Och sedan i allmänhet, när man icke lyssnar till hans heliga maningar i hjärtat; när han manar till ordets bruk, eller till enskild bön, eller till goda gärningar; när han straffar för onda tankar, egenkärlek, självbehag, hat m.m. Allt detta bedrövar Guds helige Ande. Och när man icke låter varna sig därför, utan med lättsinnig säkerhet fortfar därmed – vad skall då följden bli?

Vad blir följden, när man icke känner den tid, då man är sökt, utan emotstår och bedrövar Guds helige Ande? Det är förskräckligt att säga! Följden blir, att den gode, hulde Anden måste vika. Så säger Herren: »Mitt folk hörde icke min röst - då lät jag dem gå i deras hjärtans hårdhet, så att de fingo vandra efter sina egna rådslag» (Ps. 81: 12-13). Vad skulle den barmhärtige Guden annat göra? När han av evig, obegriplig kärlek sänt oss sin ende Son, som kommit till oss, blivit vår broder och vår medlare, påtagit sig våra synder och våra plikter, varit sina tjänares tjänare och uppfyllt lagen för oss, samt med bittert lidande och död försonat våra missgärningar och återskaffat oss barnskapet och arvet i himmelen; när han sänder oss sitt ord och sin helige Ande, som mildeligen besöker oss, klappar på våra hjärtan och bjuder oss till nådens gästabud – då allt detta är förgäves, då vi oupphörligen förakta både hans varningar och hans nåd, älska mer vår »köpenskap och jordagods», än all Guds nåd, älska mer världens vänskap, än Guds vänskap, och därför beständigt stå emot och bedröva hans helige Ande; vad skulle han då annat göra, än lämna oss åt vår egen viljas råd och säga: »Viljen I icke följa mig, så skolen I följa djävulen och edra egna lustar»; och så lämnar han människan åt sig själv. Och genast är hon död och förstockad, så att intet Guds ord rör henne, utan hon kan med all säkerhet fortgå i synden, tro lögnen och falla i all möjlig villfarelse, i synd och skam.

Nu heter det: »De hörde icke min röst, därför lät jag dem gå i deras hjärtans hårdhet, så att de fingo vandra efter sina egna rådslag. » »De skola synda, och det skall icke bekomma dem något. »Såsom ock aposteln

säger: »Emedan de hava känt Gud, men icke ärat eller tackat honom såsom Gud, utan hava blivit fåfängliga i sina tankar och deras oförnuftiga hjärta har blivit förmörkat därför har Gud överlämnat dem i deras hjärtans lustar åt orenhet. » »Då de föregåvo sig vara visa, hava de blivit dårar» (Rom. 1).

Så tillgår det, att en människa blir »förstockad». Och betänken, vad detta vill säga! All andlig förnimmelseförmåga upphör. Man blir helt likgiltig och kall, otillgänglig för varje Guds ord. Sinnet blir lätt och sorglöst. Varken nådens ljuvliga kallelse eller lagens pilar kan rubba denna hemska dödsslummer. Man känner icke mer någon ånger över det förflutna, icke mer något bekymmer för det tillkommande. Likasom en död kropp icke känner ett glödande kol, som lägges på dess bröst, liksom ingen regndroppe intränger i en hård klippa, om det ock strömmar däröver ur alla himmelens fönster; så är det med den, vilkens hjärta är »förstockat». Är han i kyrkan, så röres han icke av de kraftigaste sanningar, även om de på alla andra äro åtföljda av »Andens och kraftens bevisning».

Han kan åskåda döpelser och nattvardsgångar, utan att det hos honom verkar någon högre stämning. Lika litet röres han av en likbegängelse. Utbred för honom himmelens härligheter; de locka honom icke. Visa honom de fördömdas kval; han förskräckes icke. För honom till Golgata och ställ för hans öga honom, som blödde och dog för syndare; han blir lika obeveklig, kall såsom is, hård såsom sten.

Vänner må bedja honom, han aktar det intet; lärare må varna honom, det rör honom intet. Han är såsom en sten. Stenen kan söndersprängas, men smälter icke; han blir icke mjuk. Så är det ock med den förstockade. Här sannas: »Ve över dem, när jag viker ifrån dem! »O, min Gud, låt mig gärna bli fattig, ja, en tiggare; låt mig gärna bli sjuk, blind och döv. Låt mig blott icke bli förstockad! »Förkasta mig icke ifrån ditt ansikte och tag icke din helige Ande från mig!»

Se, den som ännu kan förskräckas för sig, ännu kan röras av Guds ord till någon omsorg om bättring, till någon lust att tro och vara ett Guds barn, den har nog bevis i sig själv, att han icke är överlämnad till ett ovärdigt sinnelag. Denne må vakta sig för den djävul som säger: »Du vet med dig att du har synder som beständigt följa dig. Därför måste du vara övergiven av Gud. »Nej, att synden förföljer oss, det bevisar intet; det är alla trognas vedermoda och klagan så länge vi lever.

Får blott Anden straffa dig och du söker förlossning, men emellertid håller dig vid nådastolen, hör evangelium och söker, rakt emot allt förnuft och känsla, tro på det evigt renande blodet, då bor ännu Anden hos dig såsom i sin rätta verkstad. Hans hela ämbete är blott att sköta sjuka syndare. Blev du helt fri från varje synd, då hade han intet mer hos dig att göra.

Kristi rike är ett syndarerike. Därför, låt icke förvill dig! Det är blott de som »icke låta Guds Ande straffa sig», som han måste lämna – därifrån Gud oss nådigt bevare! Gud, Gud, tag icke din helige Ande från mig! Tag icke din helige Ande från mig!

– C-O Rosenius

(Elfte årgången, år 1852)

© Pietisten 2022

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com